

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA/ NE za iznos **829.497,89** (kn)

Naziv ovršne isprave

Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. Povrv-4137/13 od 24.04.2015.g.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Zagreb, 16.10.2019.g.

Potpis vjerovnika
DRAGANA KUKILO
ZAGREB, Vodnikova 9
IZGLEDNJA - VVK d.o.o.
po punomoćniku
ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ARLOVIĆ & KUKILO
d.o.o.
ZAGREB, Vodnikova 9

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ARLOVIĆ & KUKILO

A: Vodnikova 9, Zagreb

T: 01 484 32 21

F: 01 484 32 71

FINANCIJSKA AGENCIJA
REGIONALNI CENTAR ZAGREB
Ulica grada Vukovara 70
10 000 Zagreb

Vaš znak : St-2218/19-5

Naš znak : P-379/27

Zagreb, 16.10.2019.

Predstečajni vjerovnik: IZGRADNJA-VVK d.o.o., Vinkovci, Josipa Kozarca 28, OIB 45533143162, zastupano po odvjetnicima Dragani Kukilo i Igoru Arloviću iz OD Arlović & Kukilo d.o.o. u Zagrebu, Vodnikova 9

Predstečajni dužnik: CENTROGRADNJA d.o.o., Zagreb, 2. Plemićko 12, OIB 04722246743

PRIJAVA TRAZBINE U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

2x
punomoć
prilozi

predstečajnog vjerovnika

Predstečajni vjerovnik je na zastupanje opunomoćio odvjetnike Draganu Kukilo i Igora Arlovića iz Odvjetničkog društva Arlović & Kukilo d.o.o., pa dostavljajući punomoć predlaže se sva buduća pismena dostavljati iskazanim punomoćnicima.

Trgovački sud u Zagrebu je dana 01.10.2019.g. donio rješenje posl.br. St-2218/19-5 kojim se otvara predstečajni postupak nad predstečajnim dužnikom. Oglas o otvaranju predstečajnog postupka objavljen je na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova dana 01.10.2019.g. s pozivom vjerovnicima da prijave tražbine nadležnoj Financijskog agenciji u roku od 21 dan od dana dostave rješenja.

Sukladno navedenom rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. St-2218/19-5 od 01.10.2019.g., predstečajni vjerovnik prijavljuje tražbinu prema predstečajnom dužniku koja je utvrđena pravomoćnom i ovršnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br.

Odvjetničko društvo Arlović & Kukilo d.o.o.

Članovi uprave: OIB 17638242823
Igor Arlović, direktor MBS 080860125
Dragana Kukilo, direktor

Sud.reg: Trgovački sud u Zagrebu
Temeljeni kapital: 350.000,00 kn
u cijelosti uplaćen u novcu

Poslovni račun: ZABA
HR7023600001102363273

Povrv-4137/13 od 24.04.2015.g. Navedena presuda postala je pravomoćna dana 22.08.2019.g. te ovršna dana 18.09.2019.g.

Budući da je potraživanje predstečajnog vjerovnika dospjelo, a predstečajni dužnik nije podmirio dugovanje temeljem pravomoćne i ovršne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. Povrv-4137/13 od 24.04.2015.g., predstečajni vjerovnik sukladno odredbi čl. 36. Stečajnog zakona ovim putem prijavljuje tražbinu **u iznosu glavnice od 475.047,38 kn** (slovima: četrstosedamdesetpettisućačetrestsedamkunaitridesetosamlipa), uvećanu za iznos zakonskih zateznih kamata koje teku na dospjele iznose, a koje kamate zaključno s danom 01.10.2019.g. **iznose 354.450,51 kn** (tristopedestčestiritisućečetrestpedesetskuna i pedesetjednulipu).

D o k a z: presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. Povrv-4137/13 od 24.04.2015.g.
 obračun kamata

Slijedom navedenog, sukladno odredbi čl. 36. Stečajnog zakona predstečajni vjerovnik prijavljuje tražbinu u predstečajni postupak **u sveukupnom iznosu od 829.497,89 kn** (slovima: osamstodvadesetdevettisućačetrestodevedestsedamkuna i osamdesetdevetlipa) a koji iznos čini glavnica tražbine predstečajnog vjerovnika u iznosu od 475.047,38 kn uvećana za zakonske zatezne kamate u iznosu od 354.450,51 kn.

S tim u vezi, predstečajni vjerovnik predlaže da se navedena tražbina u iznosu od 829.497,89 kn evidentira i prizna u cijelosti kao nesporna.

IZGRADNJA - VVK d.o.o.
po punomoćniku

odvjetnica
DRAGANA KUKILO
ZAGREB, Vodnikova 9

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ARLOVIĆ & KUKILO
d.o.o.
Z A G R E B, Vodnikova 9

P U N O M O Ć

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupa :

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ARLOVIĆ & KUKILO
Zagreb, Vodnikova 9

po odvjetnicima Dragani Kukilo i Igoru Arloviću

u predstečajnom postupku, koji se vodi

pred : Trgovačkim sudom u Zagrebu

posl. broj : St-2218/19

na prijedlog : IZGRADNJA-VVK d.o.o.

protiv : CENTROGRADNJA d.o.o.

radi : prijave tražbine u predstečajnom postupku i poduzimanja drugih radnji u predstečajnom postupku

Ovlašćujem(o) ga da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih drugih državnih organa, te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske. Za slučaj spora glede nagrade pristajem(o) na nadležnost suda u Zagrebu.

U slučaju spriječenosti, pristajem(o) da ih zamijene:

- Ana Vidaković, odvjetnički vježbenik

U Zagrebu, dana 11.10.2019.g.

IZGRADNJA-VVK d.o.o.
po direktoru Mario Komšić
IZGRADNJA-VVK d.o.o.
Josipa Kozarca 28
32100 Vinkovci
OIB: 45533143162

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Povrv-4137/2013-22

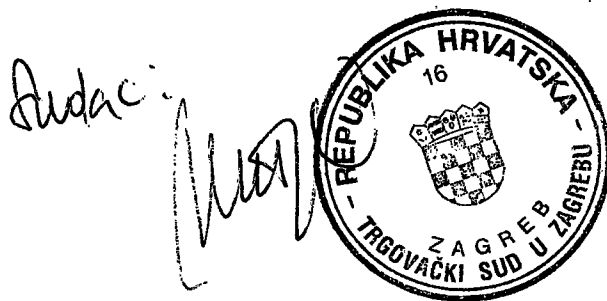
Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Maja Hilje

Datum pravomoćnosti: 22.08.2019.

Datum ovršnosti: 18.09.2019.

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

68. Povrv-4137/13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Maji Hilje, u pravnoj stvari tužitelja VINKOVAČKI VODOVOD I KANALIZACIJA – IZGRADNJA d.o.o., Vinkovci, Dragutina Žanića-Karle 47a, OIB: 45533143162, kojeg zastupaju punomoćnici Igor Arlović i Dragana Kukilo, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Arlović & Kukilo d.o.o., Zagreb, Vodnikova 9, protiv tuženika CENTROGRADNJA d.o.o., Zagreb, 2. Plemičko 12, OIB: 04722246743, kojeg zastupa punomoćnik Boris Pivac, odvjetnik iz Zagreba, Nodilova 10, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. travnja 2015. u prisutnosti zastupnika po zakonu tuženika te punomoćnika obiju stranaka, s danom objave 24. travnja 2015.,

p r e s u d i o j e

I/ Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-7/13 od 5. veljače 2013. koje je donio javni bilježnik Vladimir Šarčević iz Zagreba u dijelu kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 442.824,57 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 1. veljače 2013. do isplate po stopi od 15% godišnje, a u slučaju promjene stope zatezne kamate po stopi određenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, kao i u dijelu kojim je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 5.972,81 kn, sve u roku 8 (osam) dana.

II/ Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-7/13 od 5. veljače 2013. koje je donio javni bilježnik Vladimir Šarčević iz Zagreba u dijelu kojim je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 75,00 kn te se u tom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovršnog postupka odbija kao neosnovan.

III/ Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 26.250,00 kn, u roku 8 (osam) dana.

IV/ Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 7.187,50 kn, kao neosnovan.

V/ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova u iznosu od 18.750,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Na temelju vjerodostojne isprave (izvatka otvorenih stavki) tužitelja (tada ovrhovoditelja) javni bilježnik Vladimir Šarčević iz Zagreba donio je rješenje o ovrsi poslovnog broja Ovr-7/13 od 5. veljače 2013. kojim je naložio tuženiku (tada ovršeniku) da namiri tužiteljevu tražbinu u iznosu od 442.824,57 kn sa zakonskim zateznim kamatama od podnošenja prijedloga za ovrhu (1. veljače 2013.) do isplate te da mu naknadi troškove ovršnog postupka u iznosu od 6.047,81 kn.

Postupak je, nakon što je tuženik podnio prigovor protiv uvodno označenog rješenja o ovrsi, nastavljen kao povodom prigovora protiv platnog naloga, odnosno po pravilima parničnog postupka.

Tužitelj u prijedlogu za ovrhu (koji se sada smatra tužbom) i tijekom postupka u bitnom navodi da prema tuženiku ima dospjelo, a nepodmireno potraživanje u utuženom iznosu temeljem neplaćenih privremenih situacija koje je tuženiku izdao na temelju Ugovora br. 19/2011 od 22. studenog 2011.

Naime, tužitelj pojašnjava da je tim ugovorom dogovoreno izvođenje radova na izgradnji spojeva postojećih ispusta na novi kolektor – Vukovar, a ugovor je tužitelj sklopio kao izvođač sa tuženikom kao naručiteljem. I., II. i III. privremenu situaciju koju je tužitelj izdao tuženiku potpisali su zastupnik po zakonu tuženika i nadzorni inženjer Miljenko Crnić, a tuženik je plaćanje ovih situacija izbjegavao dulji vremenski period na što ga je tužitelj u više navrata pismeno upozorio, a tuženik se tek u dopisom od 21. rujna 2012. obratio tužitelju sa zahtjevom da se dug od 502.084,24 kn plati u četiri jednake rate pa su stranke istog dana sklopile sporazum na temelju kojeg je tuženik tužitelju platio prvu ratu u iznosu od 125.521,06 kn te je ostalo nepodmireno dugovanje u iznosu od 442.824,57 kn.

Nadalje je pojasnio da je predmetni ugovor između stranaka sklopljen u odnosu na četiri objekta i da ga je tuženik uveo u radove u odnosu na prvi objekt 19. siječnja 2012. obzirom da je 9. siječnja 2012. izdana potvrda izmjene i dopune glavnoj projekta pa prije toga teoretski nije bilo moguće početi sa izvođenjem radova. U odnosu na drugi objekt, tužitelj je u posao uveden 26. ožujka 2012. sukladno potvrdi glavnog projekta od 29. veljače 2012., a I. privremena situacija tuženiku je izdana 30. ožujka 2012. sukladno čl. 8 ugovora da bi ista bila ovjerena od strane tuženika i nadzornog inženjera tek 30. travnja 2012. Dodao je da je tuženik tek 22. svibnja 2012. ishodio rješenje o imenovanju nadzornog inženjera i inženjera za građevinske radove za obavljanje nadzora nad prespajanjem postojećih dijelova kanalizacijske mreže na glavni spojni kolektor, odnosno rješenje o imenovanju pomoćnika glavnog nadzornog inženjera i inženjera za građevinske radove. Stoga tužitelj navodi da se krivnjom tuženika nije mogao pridržavati utvrđenih dinamičkih planova jer nije bio uveden u posao. Ističe da je II. privremenu situaciju ispostavio 30. svibnja 2012. koja je ovjerena tek 2. srpnja 2012. Ujedno navodi da je tuženik od krajnjeg investitora naplatio sve izvedene radove pa mu se stoga tužitelj dopisom od 5. lipnja 2012. obratio tuženiku sa zahtjevom za izvršavanje obveza. Osim toga, navodi da je uz dopis od 11. srpnja 2012., a povodom zahtjeva tuženika od 21. lipnja 2012., tuženiku dostavio dinamički plan prema novopristiglim potvrdama glavnog projekta i da je tim dopisom tuženiku ukazao na neusklađenost projekta i troškovnika, neizvršene obveze plaćanja za izvedene radove te zadržavanje građevinskog dnevnika i građevinske knjige kod tuženika duže od 30 dana.

Tužitelj navodi da je do jednostranog prekida izvođenja radova došlo jer se tuženik od samog početka nije pridržavao ugovorom preuzetih obveza. Istaknuo je i da mu tuženik nikad nije dostavio ovjerenu bjanko zadužnicu na iznos od 5% ugovorene cijene sa PDV-om sukladno čl. 9 ugovora.

Tuženik u prigovoru protiv rješenja o ovrsi (koji se sada smatra odgovorom na tužbu) u cijelosti osporava tužiteljevo potraživanje navodeći da po njegovom saznanju predmetni dug ne postoji jer nije evidentiran u poslovnim knjigama tuženika.

Nakon što je tužitelj pojasnio osnov i visinu tužbenog zahtjeva, tuženik tijekom postupka i dalje osporava kako tužbu tako i tužbeni zahtjev i po osnovi i po visini navodeći u bitnom da je nesporno postojanje poslovnog odnosa stranaka temeljem ugovora br. 19/2011 od 22. studenog 2011., međutim da se tužitelj od samog početka nije pridržavao ugovorene dinamike oko početka izvođenja radova te je konstantno kasnio sa predviđenim završetkom radova što je u konačnici rezultiralo time da je tužitelj samovoljno prekinuo izvođenje radova početkom srpnja 2012. iako iste nije do kraja dovršio, a time je tuženiku nanesena velika direktna i indirektna šteta jer je dovršetak radova morao ugovoriti sa drugim podizvođačima u nepovoljnim financijskim i vremenskim uvjetima. Navodi da je tužitelja u više navrata upozorio, odnosno da je od njega zahtijevao da se radovi inteziviraju, a iako je tužitelj u srpnju 2012. prekinuo izvođenje ugovorenih radova, stranke su 21. rujna 2012. sklopile sporazum o obročnoj otplati duga te je tuženik tužitelju platio prve dvije rate, a tužitelj se, po usmenom obećanju, trebao vratiti na gradilište, međutim nije postupio na opisani način, niti je tuženiku pravovremeno predao gradilišnu dokumentaciju pa ga je time onemogućio u nastavku izvođenja radova čime je tuženiku nastala golema šteta.

Tuženik ističe da je tužitelju, nakon što je u prosincu 2012. uvidio kolika mu je šteta nastala kašnjenjem i prekidom radova od strane tužitelja, istome vratio II. i III. privremenu situaciju kao neosnovane. Osim toga, ove je privremene situacije tužitelju vratio i stoga što je nastala obveza tužitelja da tuženiku sukladno čl. 8 ugovora naknadi iznos ugovorne kazne i druge štete koja mu je nastala kašnjenjem u izvođenju radova. Ujedno je istaknuo da mu tužitelj nikad nije izdao bjanko zadužnicu sukladno čl. 9 ugovora kao jamstvo za dobro izvršenje ugovora. Naglasio je da tužitelj do kraja srpnja 2012. izveo radove u vrijednosti od oko 700.000,00 kn, a kada se ima u vidu ukupna ugovorena vrijednost radova i rok izvođenja istih, proizlazi da je tužitelj bio u znatnom zakašnjenju. Predložio je da se građevinskim vještačenjem utvrdi je li tužitelj radove izveo na ugovoreni način i u rokovima kako je to ugovoreno između stranaka, jednako kao i je li do raskida ugovora došlo krivnjom tužitelja ili krivnjom tuženika.

Na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 16. travnja 2015., tuženik je istaknuo prigovor kompenzacije navodeći da je iznos štete koja mu je nastala znatno veći od visine tužbenog zahtjeva u ovom postupku, a iznos navedene štete se može utvrditi predloženim vještačenjem.

Sud je tijekom postupka izvršio uvid u isprave koje prileže spisu i to: izvadak otvorenih stavki (list 4 spisa), Ugovor br. 19/2011 od 22. studenog 2011. (list 27-29 spisa), suglasnost broj 1933-1/E/11 od 22. studenog 2011. (list 30 spisa), I. privremenu situaciju br. 2012-0017 (list 31 spisa), II. privremenu situaciju br. 2012-0027 (list 32 spisa), III. privremenu situaciju br. 2012-0052 (list 33 spisa), dopis tužitelja od 5. lipnja 2012. (list 34 spisa), dopis tužitelja od 11. srpnja 2012. (list 35 spisa), dopis tužitelja od 23. srpnja 2012. (list 36 spisa), sporazum o plaćanju od 21. rujna 2011. (list 37 spisa), karticu kupca (list 38 spisa), dopis tuženika od 30. travnja 2012. (list 43 spisa), ispis e-maila od 30. svibnja 2012. (list 44 spisa), dopis tuženika od 6. lipnja 2012. (list 45 spisa), dopis tuženika od 21. lipnja 2012. (list 46 spisa), dopis tuženika od 8. srpnja 2012. (list 47 spisa), dopis tuženika od 30. srpnja 2012. (list 48 spisa), dopis tuženika od 31. srpnja 2012. (list 49 spisa), dopis tuženika od 21. prosinca 2012. s povratnicom (list 50-51 spisa), potvrdu glavnog projekta Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: 361-03/10-01/12, Urbroj: 2196/01-2-10-4 LJB od 15. studenog 2010. (list 62-63 spisa), Odluku o prijenosu potvrde glavnog projekta, Klasa: 944-01/11-01/09, Urbroj: 2196/01-02-11-18 od 29. lipnja 2011. (list 64 spisa), izmjenu i dopunu lokacijske dozvole Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: UP/I^o-350-05/11-01/82, Urbroj: 2196/01-2-11-02 od

29. rujna 2011. (list 65-66 spisa), potvrdu izmjene i dopune glavnog projekta Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: 361-03/11-01/64, Urbroj: 2196/01-2-12-4-LJB od 9. siječnja 2012. (list 37-38 spisa), obavijest o početku izvođenja radova od 13. siječnja 2012. (list 69 spisa), izvješće od 13. siječnja 2012. (list 70 spisa), potvrdu glavnog projekta Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: 361-03/11-01/74, Urbroj: 2196/01-2-12-7 LJB od 29. veljače 2012. (list 71-72 spisa), obavijest o početku izvođenja radova od 20. ožujka 2012. (list 73 spisa), izvješće od 20. ožujka 2012. (list 74 spisa), tri rješenja broj 108-09-UD-I9-1081/12 od 22. svibnja 2012. (list 75-77 spisa), potvrdu glavnog projekta Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: 361-03/12-01/15, Urbroj: 2196/01-2-12-7 LJB od 26. travnja 2012. (list 78-79 spisa), potvrdu glavnog projekta Vukovarsko-srijemske županije, Klasa: 361-03/12-01/14, Urbroj: 2196/01-2-12-7 LJB od 26. travnja 2012. (list 80-84 spisa), svi obavijesti o početku izvođenja radova od 16. svibnja 2012. (list 82 i 84 spisa), dva izvješća od 16. svibnja 2021. (list 83 i 85 spisa), opomenu od 10. rujna 2012. (list 89 spisa), dopis tuženika od 23. studenog 2012. (list 40 spisa), prijedlog sporazumnog raskida ugovora br. 19/2011 od 2. studenog 2012. (list 91 spisa), drugu opomenu od 17. prosinca 2012. (list 92 spisa) i potvrdu od 16. listopada 2012. (list 93 spisa).

Ujedno su saslušani svjedoci Goran Elez (list 104-105 spisa) i Miljenko Crnić (list 106-107 spisa) te zastupnik po zakonu tuženika Zvonko Pilipović (list 116-117 spisa).

Zastupnik po zakonu tužitelja nije saslušan jer isti, prema navodima punomoćnika tužitelja, nema neposrednih saznanja o predmetu spora (čl. 265 st. 2 Zakona o parničnom postupku; "Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – dalje: ZPP).

Sud je odbio prijedlog tuženika da se radi utvrđenja je li tužitelj radove izveo na ugovoreni način i u rokovima kako je to ugovoreno između stranaka, je li do raskida ugovora došlo krivnjom tužitelja ili krivnjom tuženika te na okolnost visine štete koja je tužitelju nastala provede građevinsko vještačenje ocijenivši da je provođenje predloženog vještačenja nesvrshodno i neekonomično obzirom da se odluka u ovoj pravnoj stvari može donijeti i bez izvođenja tog dokaza, a sud je sukladno čl. 10 st. 1 ZPP postupak dužan provesti u razumnom roku, bez odugovlačenja i sa što manje troškova.

Cijeneći provedene dokaze svakog zasebno i sve dokaze zajedno, u skladu s odredbom čl. 8 ZPP te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je došao do uvjerenja da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

Naime, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 442.824,57 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 1. veljače 2013. do isplate.

Među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu temeljem ugovora br. 19/2011 od 22. studenog 2011. i da je tužitelj na temelju tog ugovora izvodio radove po narudžbi tuženika kao naručitelja. Nesporo je, nadalje, da je tužitelj za izvedene radove tuženiku izdao I., II. i III. privremenu situaciju; da su navedene situacije ovjerene od strane zastupnika po zakonu tuženika i nadzornog inženjera; da su stranke 21. rujna 2012. sklopile sporazum o obročnoj otplati duga; da je tuženik po tom sporazumu podmirio dio duga te da je u prosincu 2012. tužitelju vratio kao neosnovne II. i III. situaciju.

Između stranaka su sporni osnov i visina tužbenog zahtjeva obzirom na navode tuženika da je kašnjenjem tužitelja te jednostranom obustavom radova pretrpio štetu koja premašuje utuženi iznos. Sporno je čijom je krivnjom došlo do kašnjenja u izvođenju radova.

Prema odredbi čl. 219 ZPP svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. U smislu citirane odredbe svaka je stranka dužna dokazati istinitost svojih tvrdnji pa ukoliko u tome ne uspije, njezin zahtjev za pružanje pravne zaštite valja odbiti. Naime, ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8 ZPP) ne uspije formirati zaključak o određenoj činjenici, o postojanju te činjenice će zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221a ZPP).

Pravila o teretu dokazivanja su u osnovi pravila materijalnog prava koja su mjerodavna za ocjenu osnovanosti istaknutog tužbenog zahtjeva. Dužnost je stranaka da u parnici iznesu činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da predlože dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje, nužno je primijeniti pravila o teretu dokazivanja koja obavezuju sud da uzme za nedokazanu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

Uvidom u Uvidom br. 19/2011 od 22. studenog 2011., utvrđeno je da je isti sklopljen između tuženika kao naručitelja i tužitelja kao izvođača, a predmet ugovora je izvođenje radova na izgradnji spojeva postojećih ispusta na novi kolektor prema troškovniku koji je sastavni dio ugovora i prema projektu. Stranke su za izvođenje ovih radova ugovorile naknadu u iznosu od 5.571.648,53 kn uvećano za PDV, a tužitelj se radove obvezao započeti odmah po potpisu ugovora te iste dovršiti u roku osam mjeseci od dana sklapanja ugovora. Odredbom čl. 5 stranke su ugovorile da će, u svrhu kontrole praćenja rokova izvođenja, izvođač zajedno sa naručiteljem prije početka radova, a najkasnije u roku sedam dana od potpisivanja ugovora, usuglasiti detaljan operativni plan izvedbe radova, dok su odredbom članka 6 ugovorile mogućnost produljenja roka za izvođenje radova u slučaju promijenjenih okolnosti, a člankom 7 su ugovorile iznos ugovorne kazne (maksimalno 10% ugovorene cijene). Iz sadržaja ugovora nadalje proizlazi da je plaćanje ugovoreno temeljem po nadzoru ovjerenih mjesečnih privremenih ili okončane situacije ovjerenih od strane naručitelja u roku od 50 dana od dana zaprimanja s time da će se od svakog plaćanja beskatmatno ustegnuti 10% do završetka radova, a sustegnuti iznos tužitelju platiti po izdavanju potvrde o završetku radova od strane voditelja projekta konačnog naručitelja i po podnošenju bjanko zadužnice na iznos 5% ugovorene cijene s PDV-om kao jamstva za garantni rok. Stranke su u čl. 9 ugovorile izdavanje jamstva za dobro izvedene radove (tužitelj) i jamstva za uredno izvršenje plaćanja ugovorne obveze (tuženik) na iznos 5% ugovorene cijene s PDV-om. Citirani je ugovor potpisan u ime tuženika od strane Zvonka Pilipovića, a u ime tužitelja od strane Gorana Eleza (temeljem suglasnosti koja prileži listu 30 spisa).

Iako su stranke ugovorile da se radovi počnu izvoditi odmah po potpisivanju ugovora, svjedok Goran Elez i zastupnik po zakonu tuženika Zvonko Pilipović suglasno su iskazali da su se stranke nakon sklapanja ugovora suglasile s time da se s izvođenjem radova započne tek početkom 2012. jer to ranije bilo moguće iz objektivnih razloga.

Uvidom u privremene situacije, utvrđeno je da je I. privremenu situaciju od 30. ožujka 2012. izdana na iznos od 467.346,67 kn te je ovjerena od strane nadzora 30. travnja 2012., II. privremena situacija od 30. svibnja 2012. izdana je na iznos od 202.084,24 kn te je ovjerena od strane nadzora 5. srpnja 2012., dok je III. privremena situacija od 31. srpnja 2012. izdana na iznos od 191.782,46 kn te je od strane nadzora ovjerena 27. kolovoza 2012. Sve tri privremene situacije potpisane su po zastupniku po zakonu tuženika.

Izdavanje citiranih situacija i njihovo ovjeravanje od strane nadzora i zastupnika po zakonu tuženika te izvođenje svih radova po tim situacijama potvrdili su saslušani svjedok Miljenko Crnić i zastupnik po zakonu tuženika.

Svjedok Goran Elez je u svom iskazu naveo da je prema njegovom saznanju krajnji investitor (Hrvatske vode) tuženiku platio naknadu za radove koje je tužitelj izveo, što je i sam zastupnik po zakonu tuženika potvrdio.

Uvidom u isprave koje prileže listu 62-85 spisa utvrđeno je da je u odnosu na predmet ugovora dana 9. siječnja 2012. donesena izmjena potvrde glavnog projekta broj HP-300/11 iz studenog 2011. u skladu s izmjenom i dopunom lokacijske dozvole od 29. rujna 2011. te je tužitelj 13. siječnja 2012. obavijestio Državni inspektorat o početku izvođenja građenja kanalizacijskih kolektora rasterećenja u Ulici Stjepana Radića u Vukovaru.

Držani inspektorat je obaviješten da će se radovi izvoditi u prosjeku sa 8 radnika. Dana 29. veljače 2012. donesena je potvrda glavnog projekta zajedničke oznake 1882/2010-1 iz studenog 2011. te je tužitelj 20. ožujka 2012. obavijestio Državni inspektorat o početku izvođenja radova prespajanja postojećih dijelova kanalizacijske mreže na glavni spojni kolektor – prespajanje internog kolektora Borovo i rasterećenje kod GTR-a u Vukovaru s time da će se radovi izvoditi u prosjeku sa 5-12 radnika. Nadalje su 26. travnja 2012. donesene dvije potvrde glavnog projekta i tužitelj je u vezi s istima 16. svibnja 2015. obavijestio Državni inspektorat o početku izvođenja radova. Ove se obavijesti odnose na prespajanje postojećih dijelova kanalizacijske mreže na glavni spojni kolektor-rekonstrukcija postojećeg ispusta kolektora C4 i prespajanje kolektora D2 u Vukovaru te na prespajanje postojećih dijelova kanalizacijske mreže na glavni spojni kolektor-prespajanje kolektora iz Bolničke ulice, prespajanje kanalizacije naselja Rupe, prespajanje ispusta Dvorac-Dunavska ulica i rekonstrukcija postojećeg sifona ispod rijeke Vuke u Vukovaru, za što će se radovi također izvoditi u prosjeku sa 5-12 radnika.

Uvidom u dopise tužitelja koji prileže spisu, utvrđeno je da je isti u svibnju 2012. (list 34 spisa) tuženika obavijestio o tome da je u veljači 2012. započeo radove na izgradnji sustava odvodnje Grada Vukovara i da radovi nisu tekli prema planu zbog loših vremenskih uvjeta i problema na terenu te zbog neusklađenosti projektne dokumentacije. Tužitelj je naveo da mu od izdavanja I. privremene situacije do sastavljanja dopisa ništa nije plaćeno, a kod izvođenja radova se suočava sa avansnim plaćanjem materijala pa je zatražio od tuženika da i on izvršava svoje obveze kako bi tužitelj mogao nastaviti s radovima i podmirivati sve obveze. U srpnju 2012. tužitelj je tuženiku dostavio dinamički plan izvođenja radova u kojem je naveo da je krajnji rok za dovršetak radova pomaknut na studeni 2012. iz razloga što tužitelj nije na vrijeme dobio sve potvrde glavnog projekta i izvedbenu dokumentaciju. Tim je dopisom od tuženika zatraženo plaćanje ispostavljenih situacija uz upozorenje da će u slučaju neplaćanja do 20. srpnja 2012. zatražiti raskid ugovora. Dopisom od 23. srpnja 2012. tužitelj je obavijestio tuženika o tome da je, obzirom da plaćanje nije uslijedilo do 20. srpnja 2012., povukao radnu ekipu i strojeve sa gradilišta te je tuženiku ponovio da nije u mogućnosti nastaviti raditi dok tuženik ne izvrši svoje obveze. Ujedno je izvijestio tuženika da je prema dostavljenom dinamičkom planu radove u mogućnosti izvesti do prosinca 2012.

Uvidom u dopise tuženika koji prileže spisu (list 43-48 spisa), utvrđeno je da je istima tuženik tužitelja obavijestio da do 2. svibnja 2012. očekuje potvrde glavnih projekata i da će se sukladno terminskom planu koji je tužitelju dostavljen prije početka izvođenja radova dijelovi za koje se čeka potvrda glavnog projekta koji su prikazani u terminskom planu pomaknuti na početak onog dana kad je dobivena koja potvrda glavnog projekta, odnosno da će radovi trajati isto, ali se početak pomiče na dan kad se dobije dozvola. Tuženik je tužitelja uputio da situacije izdaje prema stvarno izvedenim radovima (čim se ima nešto za obračunati). E-mailom koji je 30. svibnja 2012. upućen od strane Miljenka Crnića predstavniku tužitelja zatraženo je od tužitelja dostavljanje detaljnog dinamičkog plana sa pojedinačnim opisom stavki za kompletne radove na izradi sifona ispod rijeke Vuke tako da se u svakom trenutku može pratiti i vidjeti koja se faza projekta izvodi i što obuhvaća tu fazu, a kasnije je dopisom tužitelju ostavljen rok za postupanje sukladno navedenom e-mailu do 15. lipnja 2012., koji je kasnije produljen do 28. lipnja 2012., odnosno do 11. srpnja 2012. Od tužitelja je tuženik ujedno zahtijevao da pojača radnu snagu i strojeve na terenu. Tuženik je dopisom od 30. srpnja 2012., kojim je odgovorio na dopis tužitelja od 23. srpnja 2012., izvijestio tužitelja da zakašnjeli dostavljeni dinamički plan koji je tužitelj poslao tuženik nije mogao prihvatiti jer isti nije ni približno razrađen i napravljen kako je to od tužitelja traženo dopisima, a zbog čega je od tužitelja odmah bilo zatraženo dostavljanje novog dinamičkog plana koji tuženiku nije dostavljen. Ovim je dopisom tuženik pozvao tužitelja da izvrši obveze jer će tuženik u protivnom pokrenuti postupak za raskid ugovora.

Tužitelj je tuženiku 10. rujna 2012. poslao opomenu zbog postojanja duga u iznosu od 693.866,69 kn, a tuženik je dopisom od 21. rujna 2009. tuženiku uputio dopis nazvan sporazum o plaćanju u kojem je tužitelju predložio podmirenje starih dugovanja dospjelih do 1. rujna 2012. u iznosu od 502.084,24 kn u četiri jednake rate po 25% iznosa duga od 1. listopada 2012., 1. studenog 2012., 1. prosinca 2012. i 1. siječnja 2012., dok će buduće obveze biti u mogućnosti podmiriti u roku 60 dana.

Citirani dopis predstavlja ponudu za sklapanje ugovora u smislu čl. 253 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05 i 41-08 – dalje: ZOO), a obzirom da je ponuda prihvaćena od strane tužitelja u smislu čl. 262 ZOO, odnosno da je potpisana i ovjerena pečatima tužitelja i tuženika, smatra se da su stranke sklopile ugovor (sporazum) o obročnoj otplati duga u iznosu od 502.084,24 kn (čl. 247 ZOO).

Prema sadržaju dokumentacije u spisu, ovaj se iznos odnosi na neplaćeni dio I. privremene situacije te na iznos II. privremene situacije.

Tužitelj je u ovom sporazumu u smislu čl. 240 st. 2 ZOO na jasan, određen i nedvosmislen način priznao postojanje duga u iznosu u odnosu na koji je ugovorena obročna otplata, što je dodatno potvrdio plaćanjem dvije ugovorene rate u ukupnom iznosu od 251.042,12 kn kako to proizlazi iz kartice kupca na listu 38 spisa.

Iz same činjenice ovjeravanja I., II. i III. privremene situacije proizlazi da je tuženik priznao da je tužitelj izveo radove u onoj količini i u onoj vrijednosti koja je sadržana u predmetnim situacijama (ukupno 861.213,37 kn). Kako je već ranije navedeno, izvršenje svih situiranih radova potvrdili su ne samo svjedok Miljenko Crnić koji je obavljao funkciju nadzora, nego i zastupnik po zakonu tuženika pa stoga okolnost da je tuženik 21. prosinca 2012. tužitelju vratio II. i III. privremenu situaciju (koje je prethodno ovjerio) i to nakon što je u odnosu na fakturirane radove po II. privremenoj situaciji s tužiteljem dogovorio obročnu otplatu duga, ne utječe na postojanje njegove obveze za plaćanje naknade za izvedene radove. Posebno je bitno napomenuti da je tuženik III. privremenu situaciju ovjerio nakon što je tužitelju uputio dopis kojim ga je pozvao na ispunjenje obveza pod prijetnjom raskida ugovora, a iz takvog postupanja proizlazi da se suglasio i sa količinama i sa cijenom izvedenih radova po toj situaciji.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o djelu koji je reguliran odredbom čl. 590 ZOO kao ugovor kojim se izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

Odredbom čl. 9 ZOO regulirano je jedno od temeljnih načela obveznog prava (dužnost ispunjenje obveze) te je propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i da je odgovoran za njezino ispunjenje.

U konkretnom slučaju iz dokumentacije koja prileži spisu, jednako kao i iz iskaza saslušanih svjedoka Gorana Eleza i Miljenka Crnića kojima je sud u cijelosti poklonio vjeru jer su iskazivali u bitnom suglasno te logično, životno i uvjerljivo, proizlazi da je tužitelj tuženika upozoravao na to da će obustaviti izvođenje radova ukoliko mu tuženik ne plati naknadu za dio izvedenih i fakturiranih radova. Na obustavu radova, odnosno prestanak izvršavanja svojih ugovorom preuzetih obveza tužitelj je imao pravo ukoliko mu tuženik u rokovima iz čl. 8 ugovora nije plaćao naknadu za izvedene radove fakturirane sukladno ugovoru, a to stoga što je odredbom čl. 358 st. 1 ZOO propisano da u dvostranoobveznim ugovorima nijedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu, osim ako je što drugo ugovoreno ili zakonom određeno, ili ako što drugo proistječe iz naravi posla. Iz činjeničnog stanja ne proizlazi da tuženik plaćanje ovjerenih situacija u utuženom iznosu nije izvršio zbog činjenice što tužitelj nije izvršavao svoje obveze jer tuženik u tom slučaju ne bi predložio tužitelju sklapanje sporazuma o obročnoj otplati duga.

Tužitelj je prestao s izvođenjem radova kad je postalo izvjesno da tuženik neće isplatiti naknadu po I. i II. privremenoj situaciji (koji su dospjeli do 1. rujna 2012.) pa mu je stoga u listopadu 2012. vratio gradilišnu dokumentaciju (list 93 spisa).

Iako tuženik tijekom postupka tvrdi da je tužitelj bio u zakašnjenju s izvođenjem radova, iz stanja spisa ne proizlazi da je do kašnjenja tužitelja došlo njegovom krivnjom, odnosno ne proizlazi da razlozi kašnjenja leže isključivo na tužitelju. Naime, razvidno je iz spisu priležećih isprava da dokumentacija potrebna za realizaciju projekta sukladno ugovoru nije bila pribavljena, odnosno izrađena i dostavljena na vrijeme da bi se ugovoreni radovi mogli izvesti u roku koji su stranke ugovorile ugovorom od 22. studenog 2011. To proizlazi već iz činjenice da su se stranke po sklapanju ugovora suglasile s time se s radovima započne tek početkom 2012., a da je tužitelj s radovima započeo u siječnju te godine, i to odmah po prispieću potvrde glavnog projekta u odnosu na jednu od četiri faze projekta u odnosu na koje je izvodio radove, proizlazi iz isprava na listu 69-70 spisa. Također je i u odnosu na ostale tri faze s izvođenjem radova započeo nakon primitka potrebne dokumentacije (list 71-85 spisa) pa su stoga ocijenjeni kao neosnovani navodi zastupnika po zakonu tuženika da je tužitelj sa izvođenjem radova započeo tek u veljači 2012. sa velikim zakašnjenjem te da je formalno radove mogao izvoditi na tri od četiri dijela, dok je i na četvrtom radove mogao raditi, ali bespravno.

U odnosu na navode zastupnika po zakonu tuženika da tužitelj tijekom cijelog projekta nikad nije tražio produljenje roka za izvođenje radova treba navesti kako je odredbom čl. 597 st. 3 ZPP propisano da izvođač ne odgovara za zakašnjenje nastalo zbog toga što mu naručitelj nije predao materijal na vrijeme, ili zbog toga što je tražio izmjene, ili što mu nije isplatio dužni predujam i uopće za zakašnjenje nastalo ponašanjem naručitelja. Da je tužitelj imao dobru volju nastaviti sa izvođenjem radova nedvojbeno proizlazi iz sadržaja njegovih dopisa od 11. srpnja 2012. i 23. srpnja 2012. u kojima je obavijestio tuženika da prema dostavljenom dinamičkom planu radove može izvesti do studenog, odnosno do prosinca 2012.

Zaključno, stajalište je ovog suda da u konkretnom slučaju tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati isplatu naknade za obavljene radove i da mu je tuženik tu naknadu sukladno ispostavljenim privremenim situacijama i potpisanom sporazumu o obročnoj otplati duga, a sve u vezi čl. 9 i čl. 590 ZOO dužan isplatiti.

U pravu je tuženik kada navodi da je po svakoj privremenom situaciji sukladno čl. 8 st. 2 ugovora br. 19/2011 imao pravo sustegnuti iznos od 10% do završetka radova, međutim navedeno nije odlučno za ishod ovog spora jer su stranke u odnosu na cjelokupne neisplaćene iznose I. i II. privremene situacije koji su dospjeli na dan 1. rujna 2012. ugovorile obročnu otplatu duga kako je to precizirano u sporazumu od 21. rujna 2011. Dakle, stranke su suglasno, sklapanjem sporazuma od 21. rujna 2011., obvezu plaćanja po I. i II. privremenoj situaciji regulirale na način različit od onog kako je to bilo ugovoreno čl. 8 st. 2 ugovora br. 19/2011 pa se time ova ugovorna odredba smatra izmijenjenom u odnosu na ove situacije na način kako je to precizirano sporazumom.

U odnosu na III. privremenu situaciju u pogledu čijeg iznosa stranke nisu ugovorile obročnu otplatu duga treba navesti kako ova situacija, obzirom na okolnost da je tužitelj obustavio radove, odnosno da nakon izdavanja predmetne situacije nije izvodio daljnje radove, predstavlja okončanu situaciju pa kako je tužitelj u trenutku njezina izdavanja završio s izvođenjem radova, a ti su radovi od strane krajnjeg investitora (konačnog naručitelja) plaćeni tuženiku, to niti u odnosu na ovaj iznos tuženik nema pravo sustegnuti 10% sukladno čl. 8 st. 2 ugovora br. 19/2011.

Slijedom svega navedenog, sud je zaključio o postojanju tuženikove tražbine prema tužitelju u iznosu od 442.824,57 kn, a visina je utvrđena uvidom u I., II. i III. privremenu situaciju, sporazum o obročnoj otplati duga od 21. rujna 2011. i karticu kupca (list 31-38 spisa).

Tuženik je istaknuo prigovor kompenzacije navodeći da je njegova tražbina prema tužitelju s osnove naknade štete veća od utuženog iznosa i da se iznos štete može utvrditi vještačenjem.

Sukladno čl. 195 ZOO dužnik može prebiti tražbinu s protutražbinom vjerovnika, ako obje tražbine glase na novac ili druge zamjenljive stvari istog roda i iste kakvoće i ako su obje dospjele, dok prema odredbi čl. 195 st. 1 i 2 ZOO prijeboj ne nastaje čim se ispune pretpostavke za to, nego tek izjavom o prijeboju, a nakon izjave o prijeboju smatra se da je učinak prijeboja nastao onoga trenutka kad su se ispunile pretpostavke za to.

Ukoliko dužnik (u konkretnom slučaju tuženik) istakne prigovor prijeboja, sud je dužan ispitati je li vjerovnikovo potraživanje doista prestalo prijebojem pri čemu je teret dokaza da je došlo do prijeboja na dužniku koji mora dokazati sve zakonske pretpostavke za prijeboj. Naime, pravna teorija i sudska praksa razlikuju građanskopravno prebijanje (*lat. compensatio civilis*) i prebijanje u parnici odlukom suda (*lat. compensatio per iudicem*). Kad dva pravna subjekta steknu jedan prema drugome istovrsna i dospjela potraživanja, to dovodi do ukidanja uzajamnih ovlaštenja i obveza (prijeboja) do visine do koje su uzajamna potraživanja po iznosu jednaka. Sam susret potraživanja nema konstitutivan značaj, već je potrebno da jedan od sudionika izjavom danom onom drugom proizvede konstitutivni učinak i tek se od tada smatra da su prestala uzajamna potraživanja od trenutka kad su se realno susrela. Ako je izjava o prijeboju dana, a jedan od sudionika ipak u parnici zatraži ispunjenje obveze, ona strana koja se poziva na prebijanje može se braniti prigovorom da je tražbina druge strane nastala i postojala, ali da je naknadno prestala zbog nastanka protutražbine i izjave o prijeboju.

U konkretnom slučaju tuženik je na ročištu 16. travnja 2015. istaknuo građanskopravni prigovor prijeboja te je, obzirom da nije tvrdio i dokazivao da je ranije tužitelju dostavio izjavu o prijeboju, prema shvaćanju suda, izjava o prijeboju dana u ovom postupku.

Dakle, tuženik je tvrdnjama da mu je nastala šteta kašnjenjem tužitelja i to u iznosu većem od utuženog naveo da prema tužitelju ima protutražbinu koja se sastoji u zahtjevu za naknadu štete pa je izjavio da tu svoju protutražbinu stavlja u prijeboj sa tražbinom tužitelja koja je predmet ovog spora. Međutim, samim navodima da mu je nastala šteta bez navođenja njezine visine tuženik nije postupio sukladno čl. 7 i čl. 219 ZPP jer sud nije dužan na temelju paušalo podnesenog prigovora prijeboja u kojem nije jasno i određeno navedeno koji se iznos protutražbine stavlja u prijeboj sa tražbinom tužitelja zaključivati o visini protutražbine tuženika. Predloženim građevinskim vještačenjem na okolnost visine štete samo se mogu dokazivati činjenični navodi koji su istaknuti u postupku, odnosno preispitati visina štete za koju stranka koja se na tu štetu poziva tvrdi da je trpi, što ovdje nije slučaj jer tuženik nije naveo iznos štete u odnosu na naknadu koje svoju protutražbinu stavlja u prijeboj sa tražbinom tužitelja, a njegova je dužnost bila da u odnosu na istaknuti prigovor prijeboja navede sve činjenice na kojima taj prigovor temelji (što podrazumijeva i navođenje visine štete) te da predloži dokaze kojima se njegovi navodi mogu dokazivati. Samim predlaganjem dokaza, bez da je prethodno naveo visinu štete za koju smatra da mu je nastala postupanjem (ili propuštanjem) tužitelja, tuženik nije postupio sukladno obvezi iz čl. 7 i čl. 219 ZPP.

Ovo se osobito napominje obzirom da tuženika u ovom postupku zastupa kvalificirani punomoćnik (odvjetnik) te se ne može smatrati da se radi o neukoj stranci, a osim toga, sud sukladno čl. 11 st. 2 ZPP, nije bio dužan tuženika upozoravati na prava koja mu pripadaju po zakonu jer se radi o pravnoj osobi, a spor se vodi u vezi s njegovom djelatnošću.

Također je bitno navesti da je postupak u ovoj pravnoj stvari pokrenut 31. siječnja 2013., dok je prigovor prijeboja istaknut tek 16. travnja 2015. iako je tuženik i ranije tijekom postupka isticao da je postupanjem tužitelja pretrpio štetu, a iz čega je za zaključiti da je ovaj prigovor podnesen isključivo u cilju odugovlačenja postupka, što je sud, u smislu čl. 10 st. 1 ZPP, dužan spriječiti.

Dakle, kako u konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da je njegova obveza prestala prijebojem u smislu čl. 195 ZOO, njegov je prigovor ocijenjen neosnovanim pa stoga sud nije smatrao potrebnim radi utvrđenja visine izjavljenog prigovora prijeboja provoditi po tuženiku predloženo građevinsko vještačenje. Izvođenje ovog dokaza sud nije smatrao svrsishodnim niti radi utvrđenja visine eventualne štete za koju tuženik tvrdi da je pretrpio radnjom (odnosno propustom) tužitelja jer predmet ovog spora nije zahtjev tuženika za naknadu štete (naime, tuženik je samo najavio, a ne i podnio protutužbu radi naknade štete).

Slijedom utvrđenja da je tužitelj tijekom spora dokazao osnov i visinu tužbenog zahtjeva, dok tuženik nije dokazao da je njegova obveza prestala prijebojem, odlučeno je primjenom odredbe čl. 451 st. 3 ZPP, u svezi čl. 9 i čl. 590 ZOO te čl. 29 st. 1 i 2 ZOO kao pod stavkom I izreke ove presude.

Iako tuženik tužitelju zatezne kamate duguje od pada u zakašnjenje u odnosu na svaku pojedinu privremenu situaciju pa do isplate, tužitelj je u konkretnom slučaju isplatu zateznih kamata zahtijevao tek od podnošenja prijedloga za ovrhu pa je stoga sud odlučivao u granicama postavljenog zahtjeva (čl. 2 st. 1 ZPP).

Visinu stope zatezne kamate sud je odredio uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena jer se radi o odnosu iz trgovačkog ugovora.

O troškovima ovršnog i parničnog postupka odlučeno je temeljem odredbi čl. 154 st. 1 i čl. 155 ZPP s time da je visinu troškova koji su dosuđeni tužitelju sud odmjerio uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora te odredbe Pravilnika o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku ("Narodne novine" broj 151/05 – dalje: Pravilnika) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12 i 104/14 – dalje: Tarife).

Tužitelju su priznati troškovi ovršnog postupka koji se odnose na javnobilježničku nagradu u iznosu od 4.778,25 kn sukladno čl. 6 Pravilnika, što uvećano za PDV po stopi od 25% iznosi 5.972,81 kn, dok mu nisu priznati troškovi dostave (jer isti nisu ničim nisu dokazani) i troškovi klauzule pravomoćnosti (jer rješenje o ovrsi nije postalo pravomoćno) uvećani za PDV u ukupnom iznosu od 75,00 kn.

Odluka o zakonskim zateznim kamatama tekućim na dosuđene troškove ovršnog postupka temelji se na odredbi čl. 30 Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12 i 93/14) i čl. 29 st. 2 ZOO.

Primjenom čl. 451 st. 3 ZPP riješeno je kao pod stavkom I i II izreke presude.

Od parničnih su troškova tužitelju priznati troškovi sastava podneska od 19. srpnja 2013. u iznosu od 5.000,00 kn prema Tbr. 8 toč. 1 Tarife, troškovi sastava podneska od 4. ožujka 2014. u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 8 toč. 3 Tarife, troškovi zastupanja na ročištima 27. ožujka 2014., 11. rujna 2014. i 16. travnja 2015. u iznosima od po 5.000,00 kn za svako prema Tbr. 9 toč. 1 Tarife i troškovi zastupanja na ročištu 19. siječnja 2015. u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 9 toč. 5 Tarife. Navedeno uvećano za PDV prema Tbr. 42 Tarife ukupno iznosi 26.250,00 kn.

Nisu mu priznati troškovi sastava podneska od 4. ožujka 2014. preko iznosa od 500,00 kn do zatraženog iznosa od 5.000,00 kn (za iznos od 4.500,00 kn) uvećano za PDV budući se ne radi o podnesku kojim je predviđena nagrada u Tbr. 8 toč. 1 Tarife (sastavljanje odgovora na tužbu, prigovora protiv platnog naloga i obrazloženih podnesaka u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka). Naime, tuženik je na navode prigovora (sada odgovora na tužbu) odgovorio obrazloženim podneskom od 19. srpnja 2013. za koji mu je priznata nagrada sukladno Tbr. 8 toč. 1 Tarife, dok se podneskom od 4. ožujka 2014. očitovao na daljnje navode tuženika pa se ne radi o podnesku iz ovog tarifnog broja neovisno o tome što je isti obrazložen. Stoga tužitelj za isti ima pravo na nagradu prema Tbr. 8 toč. 3 Tarife.

Nadalje mu nisu priznati troškovi zastupanja na ročištu 19. siječnja 2015. preko dosuđenog iznosa od 500,00 kn do zatraženog iznosa od 1.250,00 kn (za iznos od 750,00 kn) uvećano za PDV jer je u tom dijelu zahtjev tužitelja previsoko postavljen u odnosu na Tbr. 9 toč. 5, u svezi Tbr. 7 toč. 1 Tarife. Naime, ovo je ročište odgođeno prije početka raspravljanja pa tužitelj ima pravo u odnosu na isto samo na nagradu u visini 25% nagrade predviđene Tbr. 7 toč. 1, 3, 6 i 7, ali ne više od 50 bodova, odnosno 500,00 kn.

Troškovi pristupa ročištu na kojem se presuda objavljuje ne predstavljaju izdatak koji je potreban za vođenje spora (čl. 155 ZPP) obzirom na mogućnost uvida u presudu putem e-oglasne ploče suda i preuzimanja otpravka presude u sudskoj zgradi (čl. 335 st. 9 i 10 ZPP).

Neosnovanim je ocijenjen i zahtjev tužitelja za naknadu troškova sudskih pristojbi jer isti nije određen po visini sukladno čl. 164 st. 2 ZPP.

Tuženik je u cijelosti izgubio spor pa mu stoga ne pripada pravo na naknadu parničnih troškova (čl. 154 st. 1 ZPP).

Obzirom na navedeno, riješeno je kao pod stavkom III, IV i V izreke presude.

U Zagrebu, 24. travnja 2015.

SUDAC
Maja Hilje, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LJIEKU

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
Dolores Novoselac

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Povrv-4137/2013-28
Vrsta odluke: Rješenje - ispravak presude
Donositelj: Maja Hilje
Datum pravomoćnosti: 03.06.2015.
Datum ovršnosti:
Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

Sudac
Maja Hilje

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

68. Povrv-4137/13

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Maji Hilje, u pravnoj stvari tužitelja IZGRADNJA VVK d.o.o., Vinkovci, Dragutina Žanića-Karle 47a, OIB: 45533143162, kojeg zastupaju punomoćnici Igor Arlović i Dragana Kukilo, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Arlović & Kukilo d.o.o., Zagreb, Vodnikova 9, protiv tuženika CENTROGRADNJA d.o.o., Zagreb, 2. Plemičko 12, OIB: 04722246743, kojeg zastupa punomoćnik Boris Pivac, odvjetnik iz Zagreba, Nodilova 10, radi isplate, dana 19. svibnja 2015.,

riješio je

Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj Povrv-4137/13 od 24. travnja 2015. u uvodu, red drugi, na način da umjesto "VINKOVAČKI VODOVOD I KANALIZACIJA – IZGRADNJA d.o.o." ima pisati "IZGRADNJA – VVK d.o.o.".

Obrazloženje

Obzirom da je prilikom pisanja presude ovog suda rješenja ovog suda poslovni broj Povrv-4137/13 od 24. travnja 2015. došlo do očite omaške prilikom pisanja naziva (tvrtnke) tužitelja u uvodu presude, odlučeno je temeljem odredbe čl. 342 Zakona o parničnom postupku Zakona o parničnom postupku "Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13) kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 19. svibnja 2015.

SUDAC
Maja Hilje, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba u roku 8 (osam) dana od primitka prijepisa rješenja. Žalba se podnosi pismeno Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovog suda, u 3 (tri) primjerka.

Za točnost otprema – ovlaštteni službenik:
Dolores Novoselac

OBRAČUN ZATEZNIH KAMATA
zaključno s 01.10.2019.g.

IZGRADNJA - VVK d.o.o.
Josipa Kozarca 28
32 100 Vinkovci

OIB: 45533143162

CENTROGRADNJA d.o.o
2. Plemićko 12
10 000 Zagreb

OIB 04722246743

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
01.02.2013	29.06.2013	149	442.824,57	15,00	27.115,42	469.939,99
30.06.2013	31.12.2013	185	442.824,57	15,00	33.666,80	503.606,79
01.01.2014	30.06.2014	181	442.824,57	15,00	32.938,87	536.545,66
01.07.2014	31.12.2014	184	442.824,57	15,00	33.484,82	570.030,48
01.01.2015	30.06.2015	181	442.824,57	15,00	32.938,87	602.969,35
01.07.2015	31.07.2015	31	442.824,57	15,00	5.641,46	608.610,81
01.08.2015	31.12.2015	153	442.824,57	10,14	18.822,11	627.432,92
01.01.2016	30.06.2016	182	442.824,57	10,05	22.130,34	649.563,26
01.07.2016	31.12.2016	184	442.824,57	9,88	21.995,07	671.558,33
01.01.2017	30.06.2017	181	442.824,57	9,68	21.256,55	692.814,88
01.07.2017	31.12.2017	184	442.824,57	9,41	21.006,14	713.821,02
01.01.2018	30.06.2018	181	442.824,57	9,09	19.960,95	733.781,97
01.07.2018	31.12.2018	184	442.824,57	8,82	19.689,07	753.471,05
01.01.2019	30.06.2019	181	442.824,57	8,54	18.753,20	772.224,24
01.07.2019	01.10.2019	92	442.824,57	8,30	9.264,13	781.488,37
Ukupno		2434	442.824,57 kn		338.663,80 kn	781.488,37 kn

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
01.02.2013	29.06.2013	149	5.972,81	15,00	365,73	6.338,54
30.06.2013	31.12.2013	185	5.972,81	15,00	454,10	6.792,64
01.01.2014	30.06.2014	181	5.972,81	15,00	444,28	7.236,92
01.07.2014	31.12.2014	184	5.972,81	15,00	451,64	7.688,56
01.01.2015	30.06.2015	181	5.972,81	15,00	444,28	8.132,84
01.07.2015	31.07.2015	31	5.972,81	15,00	76,09	8.208,93
01.08.2015	31.12.2015	153	5.972,81	10,14	253,87	8.462,80
01.01.2016	30.06.2016	182	5.972,81	10,05	298,49	8.761,30
01.07.2016	31.12.2016	184	5.972,81	9,88	296,67	9.057,97
01.01.2017	30.06.2017	181	5.972,81	9,68	286,71	9.344,67
01.07.2017	31.12.2017	184	5.972,81	9,41	283,33	9.628,01
01.01.2018	30.06.2018	181	5.972,81	9,09	269,23	9.897,24
01.07.2018	31.12.2018	184	5.972,81	8,82	265,57	10.162,80
01.01.2019	30.06.2019	181	5.972,81	8,54	252,94	10.415,75
01.07.2019	01.10.2019	92	5.972,81	8,30	124,95	10.540,70
Ukupno		2434	5.972,81 kn		4.567,89 kn	10.540,70 kn

Zakonske zatezne kamate

Datum od	Datum do	Br. dana	Glavnica	KS	ZZK	Saldo
03.05.2015	30.06.2015	59	26.250,00	15,00	636,47	26.886,47
01.07.2015	31.07.2015	31	26.250,00	15,00	334,42	27.220,89
01.08.2015	31.12.2015	153	26.250,00	10,14	1.115,75	28.336,64
01.01.2016	30.06.2016	182	26.250,00	10,05	1.311,85	29.648,49
01.07.2016	31.12.2016	184	26.250,00	9,88	1.303,84	30.952,33
01.01.2017	30.06.2017	181	26.250,00	9,68	1.260,06	32.212,39
01.07.2017	31.12.2017	184	26.250,00	9,41	1.245,21	33.457,60
01.01.2018	30.06.2018	181	26.250,00	9,09	1.183,26	34.640,86
01.07.2018	31.12.2018	184	26.250,00	8,82	1.167,14	35.808,00
01.01.2019	30.06.2019	181	26.250,00	8,54	1.111,66	36.919,66
01.07.2019	01.10.2019	92	26.250,00	8,30	549,16	37.468,82
Ukupno		1613	26.250,00 kn		11.218,82 kn	37.468,82 kn